

Игри с чудесии...

Станислава Кирилова

Имало едно време... Така започват всички наши спомени – с толкова използваната и незаменима фраза, която дава цвят на въображението и помага на усмивката да продължава да съществува...

Град Пловдив – XX международен кукленотеатрален фестивал „Двама са малко – трима са много“. Време и пространство, изгубило връзка с конкретността на ежедневието, оцветена рисунка на понятията Любов, Хармония, Пречистващо, Празнично... По време на четирите дни, в които се провежда фестивалът (4.9.-8.9.2012 г.), видях толкова усмихнати хора, освободили съзнанието си от контурите на предметността и дали шанс на невъзможното да се случи... А за целта се бяха събрали "магьосници" от различни краища на света, улични артисти, жонгльори и музиканти, които със своето майсторство отправяха предизвикателство към времето и духа, затрупан от давна със значения и логика. Разположили се в центъра на града, те показваха своите фантазии на добротата, великодушие, свобода... Понятия за жалост оставени да събират прах по рафтовете на делничните ни случки...

Въображението е отворило пътя на съзнанието, очите побират светлината в ретината... Оле е разтворил чадъра си... и сънищата са цветни...

Първи сън – „Песента на русалката“ (Кукаена формация „Стринг Бийн“, Нова Зеландия)

Морето в куфар? И история за любовта... Рибарят и русалката – сюжет, претърпявал много вариации и останал вечно траен с красотата си... А разказан от една актриса с две марионетки, изумителни със своята детайлност, историята предизвиква невинни възклицания от най-малките и замечтани усмивки от вече порасналите. Вариации от синьо, плиск на вълни и русалка, плувачка между зрителите... Красив алогизъм, не нарушил ни преходната, ни бившата или бъдната същност...

Втори сън – „Саурус“, Движенчески визуален уличен театър (Театър „Клоуз акт“, Холандия)

Страшна приказка за повелителка на дракони, разказана като шествие. Митични същества, съживени ся-

каш от рицарски роман, се разхождат в града и създават „безреגיע“. Между тях върви властната им повелителка, цялата облечена в черно, качена на високи кокили, тя направлява движението им, като им отправя гневни възклицания с присвити очи или като ги удря с гълъг жезъл. Около това „съживено минало“ се разхождат хора и с любопитство наблюдават разиграващите се пред очите им сцени. Играта е взаимна, наблюдателите се превръщат в активна част от представлението, като отправят провокации към движещите се дракони. И както винаги се случва историята се видоизменя от участниците. Независимо от страшната гледка, която представляваха артистите от театър „Клоуз акт“, децата бяха най-впечатлени от техния спектакъл и с възбуден интерес вървяха след тях.

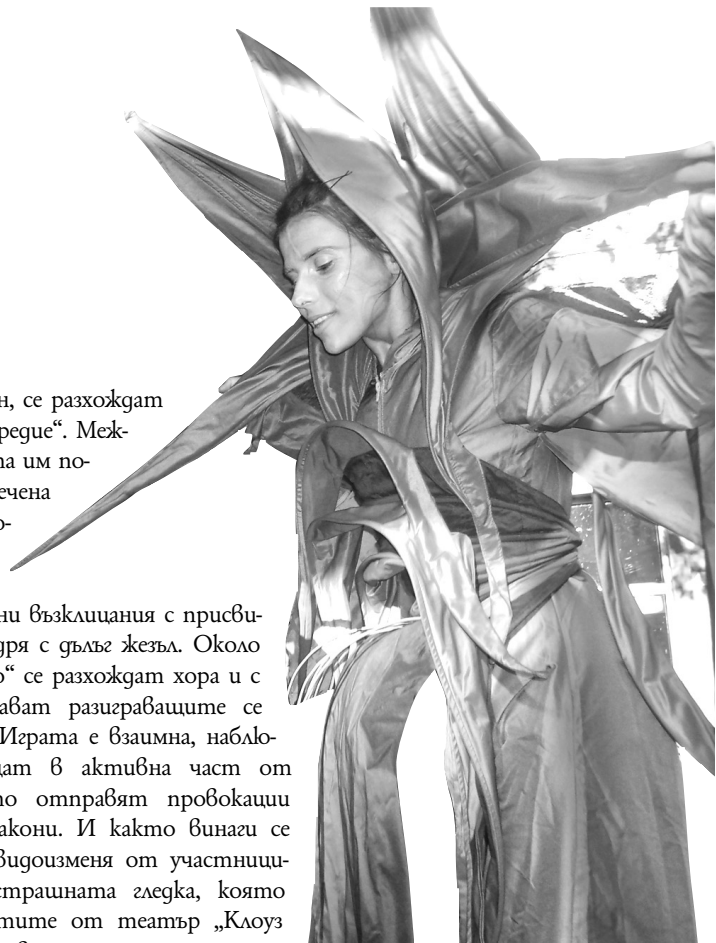
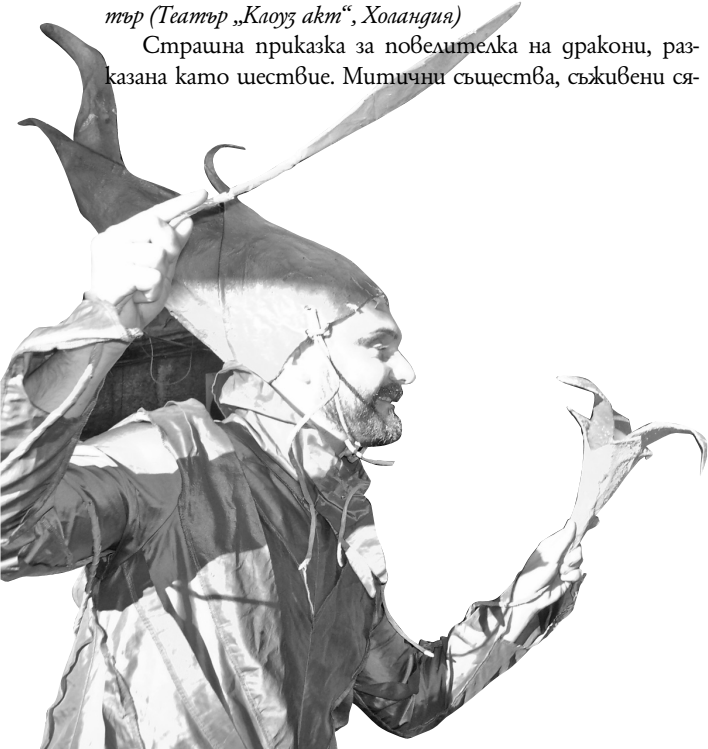
Трети сън – „Музикални елфи“ (Театър на огъня и сенките „Fireter“, България)

Отново приказни същества шестват из града. Но от страховитата приказка за драконите вече не е останал и спомен. На тяхно място се разхождат „Музикални елфи“, като че ли изплували от мъглите на Авалон. Облечени в сребристобели костюми, качени на високи кокили, те поднасяха на минаващите покрай тях магическо средство за телепортиране. Когато го допреш до ухото си, от чудното „нещо“ (подобно на цвете), се чуват всички звуци на гората, ромон на поток, птича песен или шум на листата от дърветата. Елфите с усмивка подгаряха магия на насъбралите се около тях – уравниоесяване и хармония в неспокойното днес...

Артистите от театър „Fireter“ представиха още два спектакъла – „Топките“ и „Цветята“, съответно огнено шоу и живи статуи. Изцяло безсловесни, те отправиха предизвикателство към сетивата, към всичко онова, което ни сближава там, където езикът няма никакво значение. Изграждане на нова Вавилонска кула...

Четвърти сън – Цирк „Кумбо“ (интернационална трупа)

Отново безсловесно, пълно и приказно шоу, представено от артистите на цирк „Кумбо“. Изградено изцяло върху импровизационен принцип, тяхното представление отвеждаше спомените към позабравената магия на цирковото изкуство. В основата на програмата им беше жонглиране, контактни танци, акробатични номера, които да ни разубедят в силата на физичните закони и разбира се – музика на живо. Представлението с насоченост към възрастните не остана встрани и от детските усмивки. Всъщност децата бяха най-впечатлени от майсторското изпълнение на артисти-

те, с което доказаха, че интересът към цирка не може да бъде изместен с никакви компютърни и телевизионни игри. Въображението успя да пребори наслоените леснини на техниката и да възхити малките зрители – най-истинският критерий за сполучливостта на изкуството.

Пети сън - Клаунада (Алваро Рамирез, Уругвай)

„1, 2, 4“ – това беше последователността на числата, изговорени на български от един уругвайски артист. Алваро Рамирез – артист със заразна усмивка, способен да събере множество любопитни, че дори и скептически погледи да наблюдават майсторството, с което той изгражда лесен свят, изпълнен със забавление. Жонглирайки със запалени факли или ножове, докато кара колело с една гума, той не спира да общува с насъбралите се около него хора. Самата публика става част от постоянно сменящите се сечения, в които се изисква доста въображение, майсторска импровизация и неизменна усмивка.

Шести сън - „Животът и чантата“ (Умедиотеатро, Испания)

А всъщност човекът е бяла найлонова торбичка. А продължителността на живота е 10 минути. А

това, което се развива в тези 10 минути, е обобщението на всички възможности, лишени от суетната привързаност към показна величественост. Изградена е реалност, която няма общо с „реалността“. Отвързали сме мислите си от ограничената сила на формата и сме отворили пътя на несъзнаваното. А сюжетът на представлението е различния в своята повторимост човешки живот. Стилизиран и минималистично представен, за да е възможно най-конкретен.

Предполагам, че има хора, които са медиатори между видимото и невидимото, между осезаемото и стремежа за духовно израстване. Предполагам, че артистите от Умедиотеатро са част от тези медиатори, изпълнили задачата да съберат звездите в кошничка, да съвместят целия свят в седем квадратни метра и да обобщат човешкия алогизъм в един абстрактен образ с... очила.

Приказки, сънища и алогизми, проправили си път в делничната ни обективност... Живот с повишена интензивност и оцветен въздух... Магията съществува не само в приказките, тя може да е навсякъде, където въображението е способно да я види... ■

Playing with wonders

Stanislava Kirilova

Once upon a time... All our memories begin like that – with this so used and indispensable phrase that gives color to imagination and helps the smile to persist...

Plovdiv – the XX International Puppet Theater Festival „Three are too many – two not enough.“ Time and space, that have lost connection with the concrete character of daily life, a colored drawing of the concepts Love, Harmony, Purifying, Festive... During the four days, on which the festival took place (4.9.-08.09.2012), I saw so many smiling people, liberated from the contours of objects, and giving the chance to the impossible to happen... And for this purpose gathered „wizards“ from differ-

Умедиотеатро
Immedioteatro

ent parts of the world, street artists, jugglers and musicians who with their skills were defying time and spirit, engaged long ago with meanings and logics. Located in the city center, they showed their fantasies of kindness, generosity, freedom... Concepts, being sadly abandoned long ago and not being used in our daily round...

Imagination has opened the path of consciousness, eyes collect the light of the sun... Ole has opened his umbrella... and the dreams are colorful...

First dream - „The Mermaid's Song“ (Puppet formation „String Bean“, New Zealand)

Sea in a suitcase? And a love story... The fisherman and the mermaid – a plot, which has undergone many modifications and has remained everlasting with its beauty... And narrated by an actress with two puppets, amazing with their details, the story caused innocent exclamations of the small-